

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 9

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi

Deoarece Dumnezeu are astfel de dorințe minunate pentru ai Săi, ca ei să se odihnească deja aici jos pe pământ în dragostea Sa de Tată, și deoarece El conduce pe copiii Săi în întâmpinarea unor țeluri așa de înalte și sublime: să-i formeze asemenea Chipului Fiului Său, atunci este de înțeles că El îi conduce, îi călăuzește și îi dirijează potrivit cu înțelepciunea și sfințenia Sa. Căile și călăuzirile Sale cu noi, copiii Săi, spre încurajarea și educarea noastră, sunt de o deosebită importanță. Este Dumnezeu Tatăl nostru, atunci în mod necesar El va trebui să acționeze cu fiecare dintre noi potrivit înțelepciunii și credincioșiei părintești, așa cum este folositor pentru binecuvântarea noastră și glorificarea Numelui Său.

Fiecare credincios adevărat este un mădular în familia lui Dumnezeu și ca atare este împreună-răspunzător de onoarea lui Dumnezeu în lume. Fiecare membru al familiei trebuie să împodobească Numele lui Dumnezeu în lume și să reveleze înaintea oamenilor gândirea Sa. De aceea Dumnezeu nu poate lăsa pentru multă vreme pe niciunul din copiii Săi să înainteze în egoism sau să umble după onoarea proprie. El trebuie, acolo unde se arată lipsa de supunere și de ascultare, să exercite disciplina Sa sfântă. Pe de altă parte este bucuria Lui să răsplătească în toate căile Sale ascultarea și încrederea copiilor Săi preaiubiți, precum și credincioșia lor personală, acolo unde ea se arată. Deci nici un copil al lui Dumnezeu nu este lăsat să se descurce singur; Tatăl se preocupă cu fiecare în parte, și pentru fiecare membru al Casei Sale este decisivă voia și porunca Sa. Dumnezeu Și-ar da cinstea proprie pe rușine și ar pierde din ochi binele și mântuirea noastră, dacă El nu ar domni astfel asupra familiei Sale cu disciplinare părintească. Așa după cum într-o casă pământească înseamnă dezordine și necaz, când chiar numai unul din copii desconsideră autoritatea părinților, și cum prin neascultarea unui membru suferă toți membrii familiei, tot așa este și în familia lui Dumnezeu. Starea fiecărui membru este plină de importanță pentru toți: «*Dacă un mădular suferă* (aceasta înseamnă că nu stă corect și credincios înaintea Domnului), *toate mădulele suferă împreună* (aceasta înseamnă că ele au pagubă și pierdere); *dacă un mădular este glorificat* (este binecuvântat în Domnul), *toate mădulele se bucură împreună*», aceasta înseamnă că ei au progres și câștig. (1 Corinteni 12,26) Fiecare dintre noi este ori un ajutor ori un obstacol pentru ceilalți membri ai familiei lui Dumnezeu; comportarea mea influențează conștient sau inconștient asupra tuturor celor care împreună cu mine stau în aceeași relație intimă și veșnică cu Dumnezeu. De aceea cât de multă grijă și atenție ar trebui să avem, ca printr-o ascultare de bună voie și cu dăruire să recunoaștem autoritatea Dumnezeului și Tatălui nostru!

Să ne ocupăm mai întâi cu un loc serios din epistola lui Petru. Găsim acolo scrise principiile și intențiile căilor de guvernare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi. Citim aici: «*Dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre.*» (1 Petru 1,17) Acest loc a fost deseori înțeles greșit; s-a considerat, că el vorbește despre judecata finală a lui Dumnezeu pentru veșnicie, deci concret, despre judecata «*la marele tron alb*»; și că el arată deci, că și credincioșii vor avea parte de ea. Noi știm însă, că credinciosul «*nu va fi judecat*» (Ioan 3,18), că el «*nu vine la judecată*» (Ioan 5,24), și că «*Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata l-a dat-o Fiului*». (Ioan 5,22) Chiar și atunci când este vorba de scaunul de judecată al lui Dumnezeu, înaintea căruia și credincioșii vor fi odată descoperiți, ca să constate valoarea vieții lor pe pământ și mărimea harului lui Dumnezeu în lumina Feței Sale, acesta nu este scaunul de judecată al Tatălui, ci «*al lui Hristos*». (Romani 14,10; 2 Corinteni 5,10) De îndată ce este vorba de judecata cu privire la veșnicie, este Fiul lui

Dumnezeu Cel care judecă; când însă este vorba de activitatea lui Dumnezeu cu copiii Săi în timpul acesta și în lumea aceasta, deci de multitudinea căilor de guvernare ale lui Dumnezeu cu ei aici jos pe pământ, atunci este Tatăl, Cel care judecă. Aici nu este vorba de o judecată viitoare, ci de una prezentă: Dumnezeu vede și evaluează căile și lucrările tuturor oamenilor, în mod deosebit însă ale acelor care Îl cheamă ca Tată. Și în acest caz El judecă *«fără a privi la înfățișare»*, așa cum am citit. *«Cine seamănă vânt, trebuie să culeagă furtună»*, fie el credincios sau necredincios. Da, dacă Dumnezeu cu privire la lume acum amână de mai multe ori sentința Sa și lasă pentru moment răul temporal nepedepsit, căci cei necredincioși *«își adună mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu»*, dimpotrivă pe copiii Săi preaiubiți îi face să aibă parte chiar în această lume și în acest timp de pedeapsa Sa sfântă, ea fiind necesară spre folosul și binecuvântarea lor, deoarece ei nu trebuie să fie judecați și condamnați odată cu lumea. (compară cu 1 Corinteni 11,32)

Această disciplinare din partea lui Dumnezeu, Tatăl, exercitată în interiorul familiei Sale preaiubite, este o chestiune serioasă. Felul de educare omenesc este deseori cu lipsuri, da, total greșit. Unele rele nici nu sunt descoperite de părinți la copiii lor; cât de des rămân nepedepsite tocmai lucrurile cele mai grave, iar pe de altă parte lucrurile mărunte sunt aspru pedepsite. Nu rareori dragostea falsă sau partinitatea împiedică într-o familie disciplinarea și educarea dreaptă, înțeleaptă! La Dumnezeu nu este așa. Tocmai ca Tată, El acționează fără să privească la prestigiul persoanei, *«fiecăruia după faptele lui»*. Cu toate că, da, tocmai pentru că El iubește desăvârșit pe copiii Săi, El se comportă cu toți la fel de înțelept, la fel de desăvârșit; El Își păstrează față de toți autoritatea Sa părintească. Este adevărat, că El îi poartă cu răbdare și îndurare cordială, dar El nu trece cu vederea greșelile noastre. El cântărește căile și acțiunile noastre și judecă gândurile și motivele care ne-au condus la acestea. El nu judecă după înfățișare. *«Omul se uită la înfățișare, dar Domnul se uită la inimă.» «Cel care încearcă inimile este Domnul»* (1 Samuel 16,7; Proverbe 17,3). Felul nostru de gândire, starea inimii noastre, dă valoare înaintea lui Dumnezeu comportării noastre; s-ar putea ca faptele noastre să pară în afară fără cusur, cu toate acestea ele nu primesc aprobarea din partea lui Dumnezeu, dacă ele nu iau naștere din motive, pe care El le poate recunoaște; nu primim nici o plată. Ochiul Tatălui se odihnește asupra noastră, El cunoaște gândurile și sfaturile inimii noastre, de aceea El nu Se înșeală niciodată cu privire la noi. Înaintea Lui suntem cu totul descoperiți, totul este gol și descoperit înaintea Lui, și de aceea El poate să ne aprecieze pe deplin.

Cât de cu totul altfel am gândi și am acționa noi câteodată, dacă permanent am ține seama, că Dumnezeu și Tatăl nostru ne vede tot timpul și că noi stăm mereu înaintea ochilor Săi sfinți și a observării Sale continue. Să luăm bine seama la îndemnul: *«umblați în temere în timpul pribegiei voastre»*, și anume într-o permanentă teamă sfântă, de a nu face ceva sau de a nu cădea în ceva în mijlocul acestei lumi necurate, ceea ce va întrista inima iubitoare a Tatălui, ce ar fi împotriva Ființei Sale sfinte. Da, *«fericit este omul care se teme întotdeauna.» «Cine disprețuiește Cuvântul se va distruge, dar cine se teme de poruncă va fi răsplătit»* (Proverbe 28,14; 13,13) Nimeni să nu gândească că această teamă, adevărata teamă de Dumnezeu, nu este compatibilă cu *«pacea și bucuria în Duhul Sfânt»*, care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu și de aceea caracterizează partea noastră binecuvântată (Romani 14,17), sau cu apariția cu îndrăzneală de copil înaintea Feței Sale. Tocmai atunci când noi umblăm în frica Domnului și *«urmărim sfințirea»* (Evrei 12,14), Duhul Sfânt, neîntristat de *«orice întinăciune a cărnii și a duhului»* (Efeseni 4,30; 2 Corinteni 7,1), poate nestingherit să ne arate și să ne facă să savurăm bogățiile lui Dumnezeu, dragostea Sa de necuprins și plinătatea, care este în Hristos! Și ce minunat, când noi, mulțumitori pentru harul și dragostea lui Dumnezeu, ne dăm toate silințele să umblăm în credințioșie înaintea Lui și să glorificăm Numele Său sfânt! – Există o teamă, care poartă cu ea chinul; cunoașterea dragostei desăvârșite a lui Dumnezeu ne eliberează de ea (1 Ioan 4,18); dar frica, despre care vorbește Petru și la care noi suntem așa de des îndemnați, este o frică fericită; frica Domnului. Ea pătrunde propriu-zis în inimă abia după ce a fost recunoscută dragostea lui

Dumnezeu în Hristos spre mântuirea sufletului. Ea este începutul oricărei înțelepciuni și podoaba creștinului adevărat.

Dumnezeu, care ne-a adus la Sine, este sfânt, absolut de sfânt și niciodată altceva decât sfânt. Ce ușor de înțeles și de la sine înțeles este apoi, că El ne strigă, nouă, copiilor Săi: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»* - Cum ar putea să fie altfel? Însă apostolul ne mai dă un motiv nou, pentru care noi trebuie să fim sfinți. El ne amintește nu numai de sfințenia lui Dumnezeu, la care am fost aduși, ci și de prețul prin care noi am fost aduși la El și am fost salvați. El spune: *«știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpeți din felul vostru deșert de viețuire moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată.»* Dumnezeu veșnic are deci asupra noastră, a copiilor Săi, toate drepturile, El ne-a răscumpețit cu un preț mare, cu cel mai mare preț, El ne-a răscumpețit prin sângele prețios al Fiului Său. – Obligația noastră de sfințire se întemeiază pe mântuire. Un simbol al acesteia avem în Vechiul Testament la copiii lui Israel. Citim în Exod 12, că Dumnezeu, care a lovit pe întâii născuți ai Egiptului, pe baza sângelui unui miel a cruțat și a salvat pe întâiul născut al lui Israel. Și ce spune Dumnezeu poporului Său salvat? El îi învață în capitolul 13, că de aici înainte toată viața lor, așa cum aceasta era prezentată simbolic în cele șapte zile ale sărbătorii azimelor, trebuia dedicată și sfințită pentru Dumnezeu; nu trebuia să se găsească nici un aluat, care totdeauna este un simbol al răului, în casele lor în tot acest timp. La aceasta se referă apostolul, când scrie: *«Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți (practic) o plămădeală nouă, după cum voi sunteți (poziția voastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu) fără aluat. Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului.»* Și în continuare el spune: *«Pentru că ați fost cumpărați cu preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru.»* (1 Corinteni 5,7.8; 6,20) Să evaluăm drepturile, pe care Dumnezeu le are asupra vieții noastre, după prețul mare cu care noi am fost răscumpeți și salvați.

După aceea apostolul Petru se gândește la alte două modele pentru noi din vechiul legământ: Dumnezeu a rânduit în Israel, ca atunci când se va face număratoarea poporului, fiecare din cei numărați să dea o jumătate de siclu de argint ca preț de ispășire sau răscumpețire, pentru ca să nu fie nici o plagă printre ei când vor fi numărați. Cel bogat nu a dat mai mult, cel sărac nu a dat mai puțin; fiecare plătea o jumătate de siclu de argint ca ispășire pentru sufletul său. (Exod 30,11-16) Când mai târziu după biruințele mari asupra madianiților supraveghetorii au numărat oștirea de război a lui Israel și prin număratoarea s-a constatat că «nu lipsește nici un bărbat dintre noi», atunci cei care au fost numărați au adus jertfa de ridicare sau bani de ispășire în aur, în loc de argint. (Numeri 31) Deci în vechiul legământ atât argintul cât și aurul au slujit ca preț de răscumpețire. Aici însă Petru scrie credincioșilor din Israel: *«știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpeți din felul vostru deșert de viețuire moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos.»* Ce contrast minunat! Acolo erau lucruri de preț, dar pieritoare, aici însă este sângele Fiului lui Dumnezeu, a cărui valoare este veșnică, și pe care numai Dumnezeu singur poate să-L prețuiască pe deplin! Ah, cât de prețioasă este Persoana lui Isus Hristos, a Domnului slavei, înaintea lui Dumnezeu, și curăția și desăvârșirea Sa divină, pe care El ca Om le-a revelat aici pe pământ spre gloria și buna plăcere a lui Dumnezeu! Ea oferă dăruirii Sale, sângelui Său vărsat o valoare nespuse de mare. Și noi am fost răscumpeți cu prețul acestui sânge, salvați de pierzarea veșnică. Noi stăm înaintea lui Dumnezeu în valoarea totală a acestui sânge. Argintul și aurul erau numai o ispășire de scurtă durată pe pământ; însă sângele lui Hristos ne-a împăcat pentru veșnicie și ne-a făcut corespunzători pentru inima lui Dumnezeu și pentru cer, așa că noi suntem acum copiii lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu. Și prin acest sânge noi suntem eliberați și mântuiți nu numai de vină și de pedeapsă, ci și de felul nostru deșert de viețuire, pe care l-am avut dintotdeauna, înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Tot așa ne spune și apostolul Pavel: *«Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați la minte, înstrăinați de*

viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor. ... Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos. Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul: umblați ca niște copii ai luminii!» (Efeseni 4,17-20; 5,8)

Remarcabilă este și folosirea sângelui la consacrarea preotului în vechiul legământ. Ne-am referit deja la aceasta într-un capitol anterior. Sângele era stropit nu numai pe altar, ci el era pus și pe urechea dreaptă, pe mâna dreaptă, pe piciorul drept al fiilor lui Aaron. (Levitic 8,24) Pe baza sângelui, prin care ei erau răscumpărați, ei puteau să slujească Domnului; ei trebuiau să asculte, să acționeze și să umble în concordanță cu El, Cel care i-a răscumpărat prin sânge și i-a pus deoparte pentru Sine. Și tot așa este și cu noi. Cât de simplu și cât de important este totuși acest adevăr, că noi aparținem lui Dumnezeu; El ne-a «cumpărat cu sângele Propriului Său Fiu», aceasta înseamnă, al singurului Său Fiu. Nu mai este valabilă voia noastră și părerea noastră, ci voia lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Cum ordonează aceasta, dacă noi suntem sinceri și ascultători, curând lucrurile zilnice și problemele vieții noastre. Noi «ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului cel viu și adevărat și să așteptăm din ceruri pe Fiul Său» (1 Tesaloniceni 1,9-10).

Cât de frumos este și, că apostolul Petru în îndemnul său serios adresat nouă, de a umbla cu frică în timpul pribegiei noastre, ne amintește că Mielul lui Dumnezeu, prin al cărui sânge noi am fost salvați, ne-a fost dăruit de Dumnezeu Însuși și anume «cunoscut înainte de întemeierea lumii» și apoi «a fost arătat la sfârșitul timpurilor» pentru noi! Deci Dumnezeu S-a gândit din veșnicie la noi, poporul Său, și ne-a făcut cunoscut toată dragostea Sa prin trimiterea Singurului Său Fiu, pe care L-a lăsat să sufere și să moară pentru noi ca Salvator. Cum am putea să ne îndoim de dragostea minunată a lui Dumnezeu față de noi, cei care prin natura noastră eram păcătoși sărmani, vinovați! Înainte de întemeierea lumii El a întocmit planul salvării noastre și, când a venit timpul, a dat la moarte pentru noi în chinurile îngrozitoare ale crucii pe Isus, subiectul inimii Sale, plăcerea Sa! Da, Dumnezeu este Cel care «nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El?» Noi credem cu încredere de copil «în Cel care L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră» (Romani 4,24). Credința și nădejdea noastră se întemeiază nu numai pe Domnul Isus, ci și pe Dumnezeu și Tatăl nostru Însuși, Cel care ni l-a dăruit; noi știm că Isus a spus: «Tatăl Însuși vă iubește, pentru că voi M-ați iubit și ați crezut că Eu am ieșit de la Dumnezeu.» (Ioan 16,27) Și acest Dumnezeu și Tată este Cel care în har și credincioșie verifică căile și inimile copiilor Săi în mod practic, ca să-i curețe de tot ce este contrar poziției și chemării lor înalte.

Să ne ocupăm acum cu un loc important din epistola către Evrei. Acolo auzim mai mult despre natura și însemnătatea căilor de guvernare și disciplinare ale lui Dumnezeu cu copiii Săi. Acolo citim: «Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; pentru că Domnul îl disciplinează pe acela care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Ceea ce îndurați voi este spre disciplinare. Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii; căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți bastarzi, și nu fii» (Evrei 12,5-8). Disciplinării le aparține disciplina și educarea, așa cum spune Cuvântul. Un tată își va disciplina și educa fiul, tocmai pentru că este fiul lui. Spre câștigul nostru să studiem locul de mai sus mai îndeaproape.

În capitolul anterior, capitolul 11 al epistolei către Evrei, ne este prezentată credința în efectele și puterea ei în cei sfinți, pe baza a numeroase exemple din Vechiul Testament. Dar toate aceste modele binecuvântate nu se ridică la nivelul desăvârșirii lui Isus, care în mod remarcabil este numit aici «Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței»; drumul lui aici jos pe pământ a fost de la început și până la sfârșit un drum al încrederii în Dumnezeu, al credinței și al ascultării credinței și prin aceasta un drum al ascultării permanente de Dumnezeu, Tatăl, căruia toată viața Sa I-a dedicat-o spre glorie. Cu toate că El era Fiul lui Dumnezeu și Domnul gloriei, El a luat de bună voie și tot timpul înfățișarea și locul omului dependent, ascultător de Dumnezeu și a umblat

cu nezguduită încredere față de Dumnezeu și Tatăl Său ca un Străin ceresc pe pământul acesta. Credința sa nu s-a clătinat niciodată și în împrejurările cele mai potrivnice s-a arătat în același fel. Pe cât de admirabili au fost acei „bărbați ai credinței”, pe care Duhul Sfânt îi enumeră și ni-i prezintă pentru încurajarea noastră, el cere totuși evreilor să privească numai la Isus și la cărarea Sa. Așa citim: *«Privind țintă la Isus, Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.»* - Da, să privim țintă meditănd și admirând cărarea Aceluia care *«a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine»* - Credința, care este *«înfăptuirea celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute»*, a făcut apt pe Domnul nostru scump, privit în dependența Sa ca Om, să rămână consecvent pe cărarea Sa plină de durere și să meargă la cruce. Și El ne strigă: *«Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze»* (Matei 16,24). Crucea este de neevitat pe cărarea credinței; eul nostru trebuie tăgăduit, sentința de moarte asupra lui trebuie recunoscută și practică. Pentru ca acestea să aibă loc în noi, Dumnezeu ne vine în ajutor prin tristeți adânci de felurite feluri. La evrei erau prigoane grele, prin care credința lor era încercată și cărarea lor îngrădită. Și apostolul încurajează inimile lor slabe, îndreptându-le spre suferințele și moartea lui Hristos. El le strigă, și ne strigă și nouă: *«Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului»*, aceasta înseamnă, voi încă nu ați suferit moartea de martir, așa cum a făcut Hristos. Desigur moartea Domnului nicidecum nu a fost numai o moarte de martir *«din pricina dreptății»*, ea a fost înainte de toate moartea Salvatorului și Locțiitorului nostru *«din pricina păcatelor noastre»*. Dar aceasta a prezentat-o detaliat scriitorul inspirat deja în capitolul 9 și 10 al scrisorii sale; aici el vorbește despre suferințele Domnului pricinuite de oameni. De la ei, de la păcătoși, Isus pe drumul Său a avut întotdeauna parte de multă *«împotrivire»* și apoi în cele din urmă a îndurat moartea, prin aceasta El *«S-a împotrivit până la sânge»*, aceasta înseamnă, a suferit moartea din mâna omului realmente ca Martir din pricina dreptății. Atât de departe nu ajunseseră credincioșii evrei. Ei stăteau mai mult în pericolul să obosească în tot felul de necazuri sau pe de altă parte să devină indiferenți și să părăsească cărarea îngustă a credinței, ca să-și caute pe cât posibil liniștea și siguranța într-un sistem, care într-adevăr odinioară a fost rânduit de Dumnezeu, dar acum a fost total dat la o parte de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu vine acum în ajutor evreilor greu încercați, ale căror inimi erau aproape epuizate și ale căror picioare voiau să alunece; El le strigă: *«Ceea ce îndurați este spre disciplinare»*, este din mâna unui Tată; deci nu este o pedeapsă sau o judecată din mânie din partea lui Dumnezeu peste voi. Nu, *«Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii»*. (Evrei 12,7) – Dumnezeu S-a folosit de ura și prigoana din partea lumii ca de un mijloc de educare și curățire al copiilor Săi preaiubiți spre binecuvântarea și folosul lor; *«căci, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?»* - Nimic nu este pentru credincios mai important și mai binecuvântat în zilele de necazuri și greutăți, decât să înțeleagă că necazurile și greutățile sunt dovada că Dumnezeu, care este Tatăl meu și de aceea mă iubește părintește, Se preocupă cu mine spre folosul și câștigul meu. Cât de liniștiți ne putem noi încredința mâinii lui Dumnezeu, fiind conștienți de această dragoste și înțelepciune desăvârșită; cât de mângâiați ne putem noi baza pe harul și puterea Sa, dacă ne gândim că nimic nu ni se poate întâmpla fără voia Sa, și că tot ce aici ne întâmpină va trebui să fie spre binele nostru. Noi avem tot timpul a face cu Dumnezeu, *«care n-a cruțat pe Singurul Său Fiu, ci L-a dat la moarte pentru noi toți»*. O, de ar fi în noi o încredere deplină în El! Ca în toate, și aici Domnul nostru scump ne este un exemplu și în această privință.

Când Iuda a condus ceata soldaților și slujitorilor înarmați în grădina Ghetsimani la Isus, ca să-L prindă, atunci Petru, într-un zel carnal, a scos sabia și a tăiat urechea robului marelui preot. Atunci Isus a zis lui Petru: *«Pune sabia în teacă. Paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?»* (Ioan 18,11) De fapt era Satan, cel care a pornit toate împotriva lui Isus, Fiul lui

Dumnezeu; el a stăpânit și a condus pe Iuda și oștirea dușmană, care l-a urmat; dar Domnul a privit peste satan și uneltele lui și a privit plin de încredere la mâna Tatălui, care stătea peste toate și era gata să-I ofere paharul amar. Nu din mâna lui satan, și nici din mâna lui Iuda sau a lui Pilat și a lui Caiafa a luat El paharul, nu, El știa și ținea cu tărie, că Tatăl Său Îi dădea acest pahar, pentru ca El să-L bea. De aceea El a putut spune lui Pilat: «*N-ai avea nici o autoritate asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus.*» (Ioan 19,11) Așa a fost Domnul și Salvatorul nostru în mijlocul furtunilor în pace deplină, în liniște netulburată; căci oricât valurile dușmăniei, puterile răutății, ar fi lovit în El și ar fi urlat, ele s-au sfârșit de încrederea puternică și cunoașterea fericită a inimii Sale, că Tatăl Îl iubește și are toate în mâna Sa, și de aceea toate trebuie să se sfârșească odată cu bine. El a privit la mâna Dumnezeului și tatălui Său și la hotărârile veșnice ale harului și dragostei, care trebuiau să se împlinescă. – Domnul nu a avut nevoie, ca noi, să sufere din pricina Sa, ca să țină în moarte o natură rea, departe un astfel de gând! El era desăvârșit de drept, de curat și de sfânt; în El nu locuia nimic rău. Dar El, care trebuia să devină Inițiatorul mântuirii noastre și «*prin suferințe a fost făcut desăvârșit*», aceasta înseamnă, capabil ca Mare Preot plin de milă să ne ofere mângâiere și ajutor în suferințele noastre, a trecut prin aceste suferințe, pe care le-a adus cu sine drumul Său. Și în aceste suferințe El a arătat o ascultare deplină față de Tatăl și o încredere de nezguduit în El. Și astfel ne-a lăsat «*un model, ca să călcăm pe urmele Lui*» (1 Petru 2,21).

Dar mult mai mult decât aceasta: Domnul, Cel care Însuși a umblat aici în dependență și «*prin ceea ce a suferit a învățat ascultarea*» poate acum, «*să ajute cu un cuvânt pe cel obosit*» (Isaia 50,4); și «*să fie milos*» și «*să-i ajute pe cei ispitiți*» (Evrei 2,17.18; 4,15). Realmente, de un astfel de Mare Preot avem noi nevoie. (Evrei 7,26; 8,1) Ce har, ce ajutor este acesta pentru noi, pelerinii slabi, că Fiul lui Dumnezeu este Marele nostru Preot îndurător acolo sus la tronul lui Dumnezeu, după ce El a umblat și a suferit aici. Și acolo, unde este El, se va termina și cărarea noastră scurtă, plină de încercări; acolo este și țelul nostru!

Să revenim la tema noastră, căile de guvernare ale lui Dumnezeu și educarea din partea lui Dumnezeu a copiilor Săi. – Am văzut mai întâi, că noi trebuie să luăm lucrurile, care le întâmpinăm pe cărarea noastră prin această lume, conștienți fiind că Dumnezeu, care este Tatăl nostru, le-a îngăduit, chiar dacă nu El le-a trimis direct. În privința aceasta este indiferent dacă lucrurile dureroase sunt rezultatul răutății și nedreptății semenilor noștri sau sunt neplăcerile obișnuite ale vieții. Dacă vom face așa, niciodată nu vom fi deprimăți și înfricoșați, orice ar veni, și nici nu ne vom revolta împotriva oamenilor, pe care probabil Dumnezeu îi folosește pentru încercarea noastră. Dimpotrivă, noi ne vom ști protejați în mâinile bune și tari ale Tatălui nostru și vom vorbi asemenea lui David, atunci când Șimei l-a blestemat. «*Să blesteme*», a spus David, «*pentru că dacă Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”*», cine va zice atunci: «*De ce faci așa?*» (2 Samuel 16,10) În felul acesta vom fi în stare să ținem în stăpânire orice gând care vrea să se răzvrătească împotriva necazurilor și disciplinărilor venite din partea lui Dumnezeu; noi, în loc să suferim sub sentimentul nedreptății și prigonirii din partea altora, vom încredința și vom lăsa în seamă totul în supunere și încredere lui Dumnezeu și Tatăl nostru și vom spune împreună cu Isus: «*Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?*»

În continuare Cuvântul lui Dumnezeu ne arată, așa cum am văzut, că dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, este în mod deosebit aproape de noi în momentele noastre de disciplinare: «*Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care îl iubește. ... Dumnezeu se poartă cu voi ca față de niște fii.*» - Dumnezeu veghează asupra noastră în îndurarea Sa părintească; El recunoaște la timp, când noi avem nevoie de disciplinare și corectare, vede pericolele care vor veni și răul care germinează în noi, înainte ca noi să ne dăm seama, și lasă să vină asupra noastră ceea ce slujește la obținerea intențiilor Sale pline de har față de noi. – Părinții pământești pot trece de multe ori cu vederea greșelile copiilor lor, sau pot cruța nuiaua, deoarece copiii țipă; în slăbiciunea lor lasă astfel să se dezvolte nestingherit obiceiurile lor rele sau înclinațiile rele ale copiilor lor. Nu așa este la Dumnezeu. El ne iubește cu multă credincioșie, ca să renunțe la disciplinările necesare

pentru vindecarea noastră și folosul nostru. O, fie ca noi întotdeauna, când vine asupra noastră vreo disciplinare, să pășim cu atitudine de copil înaintea Tatălui și să-L întrebăm: „Ce vrei Tu, Dumnezeu și Tatăl meu, să-mi spui și să-mi arăți prin aceasta?” Pentru noi sunt două pericole în zilele de încercare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu vrea să le preîntâmpine, când ne spune: «*Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El.*» Unul din pericole este acela de a nu lua în seamă disciplinarea părintească, de a o «disprețui»; celălalt pericol este acela de a obosi și descuraja în necaz. În acest ultim pericol stăteau evreii; primul pericol este acolo unde inima prin disciplinare și suferință nu se îndreaptă spre Dumnezeu Tatăl, pentru învățatură și sfătuire, ci aproape fără simțăminte lasă necazul și disciplinarea să treacă peste ea. Vai, ce pierdere de binecuvântare! – Dumnezeu gândește să dea un deosebit câștig și o deosebită binecuvântare fiecăruia din ai Săi, pe care El în dragostea și sfințenia Sa îi disciplinează.

„Chiar dacă mâna Tatălui ne bate,
Inima Sa de noi nu se desparte,
Și cu disciplinarea Lui de Tată
Numai al nostru bine El îl caută.”

Noi citim: «*Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare, dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății.*» O, de am învăța nu așa de încet și de nu am uita așa de repede, ce am învățat în școala lui Dumnezeu și sub disciplinarea și mâna Sa! Și deseori, așa cum este de temut, noi nicidecum nu suntem «deprinși» prin disciplinare, aceasta înseamnă, noi nu am înțeles intenția lui Dumnezeu și nu am obținut binecuvântarea pe care El ne-a rânduit-o.

Dar ce țeluri are Dumnezeu cu noi, copiii Săi, în disciplinarea și în guvernarea Sa cu noi? - «*Pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.*» Și în continuare tocmai am citit despre «rodul dător de pace al dreptății», care trebuie să rezulte; aceasta este dreptatea practică în viața noastră zilnică. Mai clar ne spune capitolul nostru cu referire la disciplinarea din partea părinților noștri trupești: «*Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui.*» (Evrei 12,10) Ce binecuvântat și ce important! Noi trebuie să ne prezentăm tot mai mult în viața practică corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu! Nu se merită efortul, că Dumnezeu Se preocupă cu noi și ne pune în creuzet, sau ia cosorul sau nuiaua?

O, de am înțelege dragostea minunată a Dumnezeului și Tatăl nostru în încercări, în loc să murmurăm și să ne plângem să le suportăm și să învățăm! Dumnezeu vrea să ne curețe, pentru ca noi să aducem «mai multă roadă» pentru El, decât am adus până acum. În Galateni 5,22 citim ce este «*roada Duhului*»: «*dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare.*» - Dumnezeu vrea să ne pună deoparte, să ne despartă de tot ce nu este curat și nu este potrivit cu Cuvântul Său și cu voia Sa, chiar și de cele văzute și cele trecătoare, pentru ca noi să-I slujim mai mult și să-I închinăm viața noastră cu inima neîmpărțită. Sunt unii care mărturisesc că s-au întors la Dumnezeu, deci sunt copiii ai lui Dumnezeu, și totuși merg pe căile proprii, probabil chiar pe căi rele. Va tăcea Dumnezeu în acest caz? Ar fi regretabil, dacă ar fi așa, regretabil din pricina onoarei lui Dumnezeu, care va suferi din cauza aceasta, dar și din cauza binelui și folosul sufletului respectiv. El nu poate fi fericit pe căile proprii și să fie binecuvântat cu favoarea dumnezeiască; da, se poate chiar întreba, dacă Dumnezeu îi lasă să meargă mai departe așa pe căile lor, sunt ei cu adevărat proprietate a Domnului? Căci noi citim: «*Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște copii nelegitimi, iar nu fii.*» După aceste principii acționează chiar și părinții pământești. Odată au mers doi creștini împreună prin oraș. Pe un loc liber au văzut în treacăt mai mulți băieți care se certau. În mod deosebit unul din ei s-a remarcat prin răutatea și barbaria lui. Deodată unul

din cei doi bărbați, care locuia în împrejurimile acelea, în timp ce celălalt nu era de acolo, s-a îndreptat spre băieți și a pedepsit pe unul din ei, care de fapt nu era capul răutăților, și l-a trimis acasă. Aceasta s-a părut straniu pentru bărbatul al doilea și a spus: „Dar, prietene, pe celălalt trebuia să-l pedepsești, căci el era cel rău.” „Da, știu că așa este”, a spus primul, „dar el nu este copilul meu; acesta însă, pe care l-am pedepsit, este copilul meu.” Aceasta a explicat străinului felul de comportare al însoțitorului său, și i-a dat dreptate. – În mod asemănător acționează și Dumnezeu cu noi, copiii Săi, în timpul acesta. În timp ce copiii lumii, cei care nu s-au întors la Dumnezeu, de cele mai multe ori merg fără obstacole și nepedepsiți cu păcatele lor la judecată, Dumnezeu întâmpină pe ai Săi aici jos, dacă ei nu ascultă de atenționările și cuvintele Lui și merg după cum voiesc. El este sfânt și dragostea Lui este fidelă. El Se preocupă cu răscumpărării Săi, merge cu ei când pe un drum când pe altul, și le prezintă Cuvântul Său ca pe o oglindă, pentru ca ei să recunoască din el, ce trebuie ei să dezbrace și ce trebuie să îmbrace.

Din Psalmul 73 vedem cum a fost condus Asaf la înțelegerea căilor lui Dumnezeu. El a văzut bunăstarea celor păcătoși. Dumnezeu i-a lăsat să meargă fără să le pedepsească păcatele lor, și ei aveau bogăție și satisfacție pe pământ, în timp ce el însuși, care se temea de Dumnezeu, avea zilnic parte de plăgi și disciplinare. El nu putea înțelege aceasta și era aproape gata să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și a dreptății Sale, până când a intrat în Locul Preasfânt, a căutat prezența lui Dumnezeu, atunci totul i-a devenit de înțeles și clar. Acum el a recunoscut cât de cu mult mai fericită era partea lui, cu toate disciplinările și „plăgile” de care avea parte, - căci «judecata începe la Casa lui Dumnezeu», aceasta înseamnă la poporul lui Dumnezeu – și ce sfârșit rapid, îngrozitor și ce soartă așteaptă pe păcătoși. În felul acesta inima lui Asaf s-a liniștit, și el a putut să spună: «*Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu; mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.*» Încrederea Sa, care pentru un moment a început să se clatine din cauza împrejurărilor și căilor lui Dumnezeu, era acum mai mult ca oricând mai înainte pe deplin îndreptată spre Dumnezeul său. El era întărit în convingerea că Dumnezeu este bun și faptele Sale sunt bune și înțelepte.

Ce încredere ar trebui să ne umple și pe noi în intențiile pline de har și în sfințenia și corectitudinea căilor lui Dumnezeu cu noi; cât ar trebui să ne smerim noi și să stăm liniștiți sub mâna Sa puternică! Citim mai departe în textul nostru: «*Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?*» Da, se cuvine pentru noi această supunere liniștită, plină de respect, sub mâna lui Dumnezeu, căci noi ne-am temut și am cinstit pe părinții și educatorii noștri pământești; «*pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să devenim părtași la sfințenia Lui.*» Ah, disciplinările vremelnice de care am avut parte în timpul copilăriei din partea părinților și educatorilor noștri au rezultat numai dintr-o cunoaștere slabă a stării noastre și a adevăratelor noastre nevoi, da, uneori probabil dintr-un capriciu sau o răbufnire de o clipă a mâniei. Însă Dumnezeu se poartă cu noi în dragostea și înțelepciunea Sa infailibilă, bine gândită spre binele nostru. El nu face nici o singură greșală; El are în vedere binele nostru suprem și vrea să ne facă practic părtași sfințeniei Sale, aceasta înseamnă, să ne prezinte pe deplin conform vocii Sale bune și desăvârșite. Asemenea viței de vie, inimile noastre dau la iveală ici și acolo lăstari sălbatici și mlădițe neroditoare, care se înfășoară în jurul unui lucru sau altul și sentimentele noastre, timpul nostru și puterea noastră se sustrag de la Dumnezeu și lucrarea Sa. Ce fericire și ce câștig, că «Tatăl duhurilor» ca adevăratul viticultor ia cuțitul ascuțit, ca prin necazuri sau prin încercări de natură diferite să ne elibereze de lemnul sălbatic al dorințelor și înclinațiilor pământești și să mărească capacitatea noastră de rodire. Mâna lui Dumnezeu poate atunci să taie adânc înlăuntrul nostru, este totuși mâna credincioasă a Tatălui, pe care noi vrem s-o suportăm în liniște.

Așa cum cauzele pentru disciplinare și necazuri, care vin peste copiii lui Dumnezeu, sunt diferite, tot așa gravitatea și măsura suferințelor și disciplinărilor nu este totdeauna aceeași. Și probabil nu toți copiii, care au greșit la fel de grav, nu au nevoie de aceeași pedeapsă și aceeași

măsură de disciplinare. Tatăl arată unora numai nuiăua și este de ajuns ca fiul să-și dea seama și să se întoarcă.

Să ne ferim însă, să nu rostim rapid sentințe în fiecare situație, de ce Dumnezeu trimite copiilor Săi o suferință sau alta și îi conduce pe un drum sau altul. În sentința noastră ne putem înșela foarte mult și prin aceasta vom produce pagubă mare sufletului încercat și îi vom face o mare nedreptate. Uneori se poate vedea evident de toți care este motivul unei disciplinări sau al unui necaz. Dar acestea sunt cazuri rare.

În adunarea din Corint a apărut slăbiciunea corporală și boala trupească, da, și unele cazuri de moarte, ca expresie a mâinii lui Dumnezeu în acțiunea de disciplinare¹, deoarece se participa la Masa Domnului fără să se facă judecata de sine și s-a lăsat «*aluatul răutății și vicleniei*» să lucreze în inimi și în adunare. Deci în acest caz era o judecată reală, care a venit peste credincioși, din cauza păcatului și necurăției. Cât de serios și ce trist! Chiar și moartea a venit la mai mulți credincioși. Și apostolul Ioan vorbește despre «*păcatul care duce la moarte*». (1 Ioan 5,16.17) Deci atât de mult poate Dumnezeu în sfințenia Sa să fie constrâns să meargă, că în guvernarea Sa El trebuie să ia pe unul din copiii Săi de pe pământ. Un credincios adevărat nu poate înceta să fie un copil al lui Dumnezeu, dar poate înceta să fie un martor al lui Dumnezeu; și dacă aceasta din urmă are loc, Dumnezeu poate să-l ia de pe pământ, așa cum un grădinar îndepărtează un pom din grădină, dacă acesta nu mai aduce rod. Sufletul a fost într-adevăr mântuit, dar ce pierdere și ce judecată, din cauză că nu mai era martor pentru Dumnezeu pe pământ, sau în mod deosebit a dezonorat pe Dumnezeu, sau a păcătuit împotriva Lui, și astfel a trebuit luat de pe pământ. Care păcat sau care sunt păcatele «*care duc la moarte*» nu se poate spune la modul general; probabil anumite păcate sau toate păcatele înfăptuite în anumite împrejurări pot conduce la moartea trupului.

Prin rugăciune de mijlocire insistentă unui frate i se poate ierta «*păcatul care nu duce la moarte*» și moartea poate fi prevenită, așa cum citim în locul citat mai înainte. Tot așa Dumnezeu va îndepărta și boala prin care El exercită disciplinarea, atunci când aceasta și-a atins scopul ei binecuvântat. De aceea citim: «*mărturisiți-vă unii altora greșelile, ca să fiți vindecați*»; și în același loc, unde este vorba de «*rugăciunea credinței*»: «*îl va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și, dacă a făcut păcate, i se va ierta.*» (Iacov 5,15.16) Când în Corint prin învățăturile și îndemnurile serioase ale apostolului din prima sa scrisoare au fost înlăturate stările triste, prin aceea că sufletele au aplicat pedeapsa necesară: au dat răul afară din mijlocul lor (1 Corinteni 5) și s-au corectat pe ei înșiși (2 Corinteni 7,8-16), atunci s-au sfârșit și disciplinările Domnului în Corint pentru momentul acela. – Și în felul acesta și cel exclus din cauza păcatului grav a putut fi reabilitat și reprimat. (2 Corinteni 2,5-11)

Cu totul altfel decât în Corint era situația cu suferințele apostolului Pavel; lui i-a fost dat o «*țepușă pentru carne*», «*un înger al lui Satan*», care «*îl lovea cu pumnii*». În orice ar fi constat aceste „lovituri” sau această „țepușă” – noi nu știm – era o încercare grea pentru apostol. Era o disciplinare în sensul unei judecăți, ca la Corinteni? Nu. Dumnezeu, care vede mai departe decât pot vedea copiii Săi, a văzut pericolul mare pentru robul Său, acela de a deveni mândru, deoarece din pricina lucrării lui a primit revelații așa de mari. El știa că Pavel fără această contragreutate se va umfla de mândrie și se va supraaprecia; și deoarece trufia omului strică lucrarea lui Dumnezeu și este o urâciune pentru El, El a dat slujitorului Său o „țepușă” în carne. Această suferință l-a ținut mic, smerit și dependent. Suferința era deci un mijloc de păzire pentru apostol, pentru ca el să rămână mai departe pe drumul smereniei și credincioșiei și să slujească Domnului. Și acest scop binecuvântat a fost atins. – Într-adevăr, Pavel a implorat, atunci când nu a cunoscut intenția lui Dumnezeu, de trei ori pe Domnul, ca să îndepărteze „țepușă” de la el, dar el era foarte iubit și scopul suferințelor era prea important, ca implorarea adusă de el să fie ascultată. Însă el nu a rămas fără răspuns. Domnul îi spune: «*Harul Meu îți este de ajuns; pentru*

¹ Aici este prezentată disciplinarea ca venind de la Domnul, căci aici este vorba de respectarea sfințeniei Sale și a curăției Mesei Sale (1 Corinteni 11).

că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.» Acest cuvânt a fost suficient să-l liniștească pe deplin pe apostol și să-l facă smerit.

Altfel a fost cu disciplinarea și încercarea grea a lui Iov. Suferințele lui nu erau nici o judecată pentru păcate prezente nejudicate, ca la Corinteni, și nici un mijloc de ocrotire pe calea credințioșiei: Dumnezeu a vrut să-i frângă încrederea în sine și mândria, pe care le poseda cu privire la propria neprihănire. Dumnezeu a vrut să conducă pe Iov mai departe, ca să se cunoască mai bine pe sine însuși și să cunoască pe Dumnezeu și în felul acesta să-i facă parte de binecuvântări mai mari și mai spirituale. – Am putea da și alte exemple din Cuvântul lui Dumnezeu despre căile Sale de guvernare serioase și totuși binecuvântate cu ai Săi, dar cele de mai sus sunt suficiente, ca să arate, că faptele Sale cu ei rezultă din dragostea și sfințenia Sa, ca să-i apropie practic mai mult de Sine și să le facă parte de savurarea binecuvântărilor și căilor Sale, și prin aceasta Numele Său să fie preamărit și înălțat mai deplin.

Dumnezeu, Tatăl nostru, veghează asupra noastră cu o dragoste sfântă atâta timp cât noi vom călători prin această lume rea, plină de pericole; El privește starea inimii noastre și pașii noștri, și lucrarea Sa cu noi este corespunzătoare cu ceea ce ochiul Său scump vede la noi și este folositor pentru noi, prin faptul că El ne trimite tocmai ceea ce ne slujește cel mai mult pentru *«înaintarea și bucuria credinței»*. El știe de asemenea, cât de fierbinte trebuie să fie creuzetul, ca să curățească aurul credinței noastre și să-l elibereze de toată zgura. Un cuvânt frumos despre lucrarea lui Dumnezeu cu ai Săi citim în profeți: *«El va ședea și va topi și va purifica argintul»* (Maleahi 3,3). Așa cum argintarul stă înaintea metalului prețios, atunci când îl are în creuzet, ca să-l supravegheze și să nu-l țină în foc mai mult de un minut, așa acționează Dumnezeu. El veghează asupra timpului și dogoarei focului necazurilor, pe care El le lasă să vină peste ai Săi. El spune lui Avraam: *«Sămânța ta va fi străină ... și îi (pe urmașii lui Avraam) vor înrobi și îi vor asupri patru sute de ani»* (Geneza 15,13). Vor fi 400 de ani, nici mai puțini, nici mai mulți. Adunării din Smirna Domnul îi spune: *«diavolul va arunca dintre voi în închisoare ... și veți avea necaz zece zile.»* (Apocalipsa 2,10) Nu vor fi unsprezece zile, aceasta nu o va permite Dumnezeu dușmanului. Și așa cum, ca să revenim la tabloul de mai înainte, argintarul scoate metalul prețios din foc imediat ce el își vede chipul în masa topită, așa s-ar putea spune, tot așa Dumnezeu îndepărtează suferința, când El Și-a atins ținta și chipul Fiului Său se vede mai clar decât înainte în copiii Săi încercați.

În orice caz Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că *«pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos.»* (1 Petru 1,6.7) Și în continuare citim, că Dumnezeu nu va permite, ca noi să fim ispitiți peste puterile noastre; El vrea să dea împreună cu ispita și ieșirea din ispită, pentru ca noi s-o putem suporta. (1 Corinteni 10,13) Da, Dumnezeu și Tatăl nostru este Dumnezeu oricărei îndurări, și gândurile Lui cu privire la noi sunt permanent gânduri de pace și binecuvântare.

Cu toate acestea rămâne valabil, că, așa cum am spus mai înainte, *«Orice disciplinare ...este o întristare»*. Dacă o disciplinare sau o încercare trimisă de Dumnezeu nu este simțită în felul acesta și nu conduce la exerciții profunde ale sufletului, atunci cu siguranță sufletul nu va primi binecuvântarea rânduită de Dumnezeu pentru el, oricare ar fi cauza disciplinării sau suferinței. David a simțit ca atare disciplinarea trimisă, când Dumnezeu a trimis trei ani consecutiv foamete în Israel. El a căutat fața Domnului și Dumnezeu i-a dat un răspuns categoric, clar. Și după ce David a adus în ordine chestiunea neplăcută lui Dumnezeu, Domnul S-a îndurat de țară și a făcut-o roditoare. Și aici a ieșit la iveală *«roada dătătoare de pace a neprihănirii»*, când inima lui David a fost încercată prin disciplinare.

Deoarece niciodată Dumnezeu nu se poartă cu noi, cei care suntem ai Săi, chiar și în căile Sale de guvernare, cu mânie, ci cu o dragoste de Tată credincioasă, potrivit sfințeniei Sale, și prin toate disciplinările Sale sau prin suferințele, prin care ne lasă să trecem, dorește să ne formeze

potrivit voii Sale și după Chipul Fiului Său, să nu ne plângem, ci mai degrabă să «mulțumim pentru toate». Și apostolul spune celor încercați: «Întăriți-vă, deci, mâinile oboseite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel care șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.» Vai, cât este de dureros, când copiilor lui Dumnezeu în disciplinări sau încercări le dispare încrederea în favoarea și dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, Tatăl, căci atunci inima se amărăște și cel care „șchiopătează se abate de pe cale”. Aceasta dorește dușmanul să obțină. Dar Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu vrea să întărească inima noastră prin harul și încrederea în dragostea și credințioșia Dumnezeului nostru și Tatăl. O, fie ca fiecare inimă credincioasă, al cărei drum trece prin ape adânci, să privească plină de încredere la Dumnezeu pentru învățătură și perseverență sau pentru vindecare și restaurare, după cum este nevoie, în orice caz după binecuvântare bogată și câștig mare. Dumnezeu, care n-a cruțat pe Singurul Său Fiu, ci L-a dat la moarte pentru noi, este pentru noi și El va rămâne pentru noi; și de dragostea Sa, care este în Hristos Isus, nu ne poate nimic despărți. Chiar și căile de guvernare și disciplinările lui Dumnezeu cu intențiile și efectele lor binecuvântate sunt numai revărsarea acestei dragoste desăvârșite și fidele.